מיבוז בזיז מינה עד שכופין אותו לחלוץ 🌣

ניכפנו לייבם אמר רב אבשגימה יוצא

מתחת ידה מיתיבי ביבמה שאמרה בתוך

שלשים יום לא נבעלתי בין שהוא אומר

בעלתי בין שהוא אומר לא בעלתי כופין

אותו שיחלוץ לה לאחר שלשים יום

מבקשין הימנו שיחלוץ לה היא אומרת

נבעלתי והוא אומר לא בעלתי הרי זה

יוציא בגם הוא אומר בעלתי והיא אומרת

לא נבעלתי אע"פ שחזר ואמר לא בעלתי

צריך גם וחליצה אמר רבי אמי צריכה

חליצה עם גימה רב אשי אמר התם גמ

לזיקתו הכא גם לביאתו הנהו שניהם מודים

דאתו לקמיה דרבא אמר להו רבא חלוצו

לה ושרו לה תיגרא אמר ליה רב שרביא

לרבא והתניא צריכה גם וחליצה אמר ליה

בריה דרב מיניה הון בריה דרב פאי תניא תניא

נחמן מדרב נחמן צרתה מהו אמר ליה יוכי

מפני שאנו כופין ומבקשין תיאסר צרה:

הנודרת הנאה וכו': תנן התם יבראשונה היו

אומרים שלש נשים יוצאות ונוטלות כתובה

האומרת ממאה אני לך השמים ביני לבינך

נמולה אני מן היהודים חזרו לומר שלא תהא

אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה אלא ההאומרת ממאה אני לך תביא ראיה לדבריה יהשמים ביני לבינך יעשו דרך

בקשה ינטולה אני מן היהודים יפר חלקו

ומשמשתו ותהא נמולה מן היהודים איבעיא

להו נמולה אני מן היהודים ליבם מהו מי

מסקה אדעתה דמיית בעלה ונפלה קמי

יבם או לא רב אמר חיבם אינו כבעל

ושמואל אמר יבם הרי הוא כבעל אמר

אביי כוותיה דרב מסתברא דתנן הנודרת

הנאה מיבמה בחיי בעלה כופין אותו

שיחלוץ ואם איתא דמסקה אדעתה

קיב.

בוג אבגד מיי' פ"ב מהל' יצום הל' ה ממג עשין נא טוש"ט אה"ע ס" קסו סע" ו: אישות הלכה כג סמג עשין מח טוש"ע שם סימן קטו סעיף ו: מה ו מיי׳ שם פי״ד הלי טו ופט״ו הל' טו

טוש"ע שם סימן עו סעיף ד: מור ז מיי פי"ב מהלי נדרים הלי ח סמג לאוין רמב טוש"ע :סימן רלד סעיף סח בול ח מיי׳ פ״ב מהל׳ יבום הלי טו סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סימן קסה :סעיף ב

תום' חד מקמאי (המשר) מאכילין לאדם דבר האסור תשמיש על היהודים כיון . דמשעבדא ליה לתשמיש לאו כל כמיוה וא"צ הכעל משום איסור כולל. ופי׳ השמים ביני לבינך שאינו יורה כחץ והר"א אב ב"ד ז"ל פי' שלא נזקק . . עמה ומהמנינן לה (וא״צ דאי בעיא אמרה דאינו יורה כחץ דאיהי מהימנא להו נטולה אני ליהודים ליבם מהו מי מסקא קמי יבם או לא. פרש״י . ו"ל מי מסקא אדעתה דמית בעל ונפלה קמי יבם וחיילה עלה נדרה או לא מסקא אדעתא ולא חיילה עלה נדרה דכשאמרה נטולה אני מן . היהודים לא אמרה אלא יהא בעל סבור שעיניה נתנה באחר אם יגרשנה זה אסורה באחיז לא אמקא אדעתה דמיח רעלה הסקא או פונודד מיונ בעלוד ונפלה קמי יבם אדעתא דהכי לא נדרה ולא חיילה עליה. רב אמר [יבם] אינו כבעל ולא חיילה עליה. ושמואל אמר יבם ל). תניתוה נדרה אין הבעל יכול להפר לסלק הנדרים שנדרה בחיי הבעל שאפי׳ הבעל אינו מפר בקודמים. אמר אביי כותיה דרב מסתברא דתניא הנודרת הנאה מיכמה בחיי בעלה ואם איתא דמסקא אדעתה מבקשים מיבעי ליה. אלא לאו ש"מ לא מסקא לאו ש"מ לא מסקא אדעתה ואפ"ה חייל עלה נדרה כיון שנדרה הנאה סתם בפי׳ מיבמה כ) ולא דמי למתני׳ דלא אדכר יבמה כלל אלא שאמרה סתם נטולה אני ייז . היהודים וכיון דלא אסקא אדעתה לא חייל עליה נדרה. והרב אלפס כתב בהלכותיו מי מסקא דעתה כלומר וכופיז או לא מסקא אדעתא ומבקשים. והלכה כרב דאמר כופין אותו שיחלוץ לה ונ"מ דלא בחיי בעלה הא לאחר מיתת בעלה הויה מורדת וש״מ דליתא לשמואל וש״מ דליתא לשמואל דאמר אין כותבין אגרת

. מרד על שומרח ירח ועל

פניר סערוך נערך ס מיכוז כויו. בוש הימנה: כשגיטה יולא. שנתן לה גט וקס"ד גט היא אומרת נבעלתי והוא אומר לא בעלתי יוציא בגמ. פי׳ בקונט׳ דאאחר שלשים יום קאי וכן נראה דומיא דסיפא דהוא אומר בעלתי והיא אומרת לא נבעלתי אעפ"כ לריכה גט וחלילה והיינו דוקא אחר שלשים דבתוך שלשים משמע ברישא דאינה לריכה גט דקתני כופין אותו שיחלוך ולא קתני

ולריכה גט וה״ה דהך בבא נמי דהיא אומרת נבעלתי אלאחר שלשים יום קאי אבל בתוך שלשים יום לריכה חלינה דאי אחוך שלשים נמי קאי ליתנייה נמי לעיל גבי תוך שלשים שלא נטעה להעמידה דוקא אלאחר ל' כמו סיפא ולפי זה לא יתכן הא דאמר בסמוך וכי מפני שאנו כופין ומבקשים נאסור לרתה ופירש בקונט׳ וכן ר"ח וכי מפני שאנו כופין בתוך שלשים ומבקשים אחר שלשים נאסרה לרתה ואמאי שריא לרתה בתוך שלשים הא איהי גופה כי אמרה נבעלתי בתוך ל' בעיא חליצה וכ"ש לרתה דלא קים לה בבעילה כמותה שיש לנו לאוסרה בלא חליצה אלא נראה דלרתה לא שריא בסמוך אלא אחר ל' דוקא וכופין היינו כי אמר בעלתי וחזר ואמר לא בעלתי דומיא דסיפא דברייתא אבל כשלא אמר מתחלה בעלתי אלא שניהם מודים מתחלה ועד סוף שלא בעל אפילו אחר ל' לא שריא לרה דהא משמע בסיפא דוקא כשאמר מתחלה בעלתי צריכה גט אבל אם אמר מתחלה לא בעלתי אינה לריכה גט ולא יתכן שתהא מותרת הלרה כששניהם מודים שלא בעל ולהחזיקה כודאי בעולה כיון דאיהי לא בעיא גט ומיהו י"ל דאיהי נמי בעיא גט אפי׳ שניהם מודים שלא בעל והא דנקט והוא אומר בעלתי וחזר ואמר כו' ה"ה אפי׳ אמר לא בעלתי בעיא גט אלא לא נקט אמר בתחלה בעלתי אלא לאשמועינן דאפי׳ הכי כופין אותו לחלוץ ולא כמו שפירש בקונטרם ור״ח דאין כופין ועוד יש לפרש דבסמוך שריא לרתה אפי' תוך שלשים כמו שפירש בקונטרם ור"ח והוא אומר לא בעלתי קאי נמי אתוך שלשים וכן סיפא דהוא אומר בעלתי

מבקשין קיימא נמי אתוך ל' ואפי' שניהם מודים שלא בעל נריכה גע בהדי חליצה אפי׳ תוך שלשים ולאו דוקא נקט הוא אומר בעלתי כדפי׳ ורישא דקתני כופין אותו לחלוץ ה״ה דגט נמי בעיא כדקתני בסיפא אלא אכתי לא אתא לאשמועינן תקנתא דגט בהדי חלילה אלא דין כפייה ובקשה דחלילה ומחמת שתי הלשונות שפר"י נראה לאסור הלרה עד לאחר שלשים יום אם לא יודו שניהם שבעל ולהלריך גט

לכנוסה אפי׳ תוך שלשים אפי׳ שניהם מודים שלא בעל: אמר ר' אמי. לא בעי לאוקומי הך משנה כמשנה אחרונה (לעיל דף לע:) דמלות חלילה קודמת ולכך כופין לחלוץ דאמתני׳ קאי ומתניתין דאיירי בדיני ייבום לפי משנה ראשונה קיימא: אמר רבי אמי צריכה חליצה עם הגמ. פי׳ גיטה שהיה ככר וחם תאמר וא"כ מאי הא דקתני ואע"פ שחזר ואמר לא בעלתי לריכה גט וחלילה אדרבה היא הנותנת דכיון דלא בעל לריכה חלילה ויש לומר דהכי קאמר אע"פ שאמר לא בעלמי לריכה להיות בידה

גיטה לראיה כי לא חוכל להנשא על פי חלילה בלבד. ר"י: השבים ביני לבינך. פי׳ בקונטרס גלוי וידוע לשמים שאין מקק עמי בשל בני אדם ולא נהירא דבשלהי נדרים (דף 63) מפרש בגמרא בהדיא דהיינו שאינו יורה כקן: "עשר דרך בקשה. פר"ת יתפלנו למקום ויתן להם בנים ור"ח פי יעשה שעודה ויפייקה וכן בירושלמי: איבעיא דהו גשודה אני מן היהודים מהו דיבם. פי בקונטרם מי אפורה ליבם משום נדר זה דמקקה אדעתה דמית בעלה ונפלה קמיה ואפורה לו או לא מסקה אדעתה ולא אסרה נפשה איבם וקשה לר"י על פירושו דפשיטא דאסרה נפשה אכל היהודים ועוד מאי אינו כבעל אינו כשאר אדם מיבעי ליה ועוד מאי קאמר ש"מ כופין כרב והלא היא מותרת לו על כן נראה לו לפרש דמיבעיא ליה אי מסקה אדעתה לאסור נפשה על היבם ומבקשין לחלוך או שמא לא עשתה כדי לאסור עלמה על יבמה כמו על בעלה וקאמר רב יבם אינו כבעל דלא מסקה אדעתה לאסור עלמה איבמה כמו על בעלה ולכך כופין שיחלוץ לה ושמואל אמר יבם הרי הוא כבעל ומבקשין שיחלוץ דמְסקה אדעתה לאסור עלמה על יבמה. כן נראה לי עיקר לפי שטה זו: הדרן עלך בית שמאי

היכי קא פסיק הכא דליתא לשמואל דהא שמואל גופיה הוא אמר הכא יבם הרי הוא כבעל שאין כופין ליתן גט וכן היבם אין כופין אותו לחלוץ ופליג י שמואר זוה שמואר צופרו ווה אמו זוה איבו זוה יווא בעבר שאין נופין ליוון גט וכן ודבים אין נופין אוווא זוהיו דומי עליה דרב דאמר יבו כעל וקאמר התם אין כורקין גגרת מדר על שומרת יבו ותם אות דכופין ומבקשים היא מתומית! שייך במודדת א"כ קשיא דשמואל אדשמואל ואמאי שתיק גמרא מניה אלא ודאי ליתא להאי דיוקא וליכא למשמע מינה דהויה מורדת כלל ולא שמעינן מינה אלא לאחר מיתת בעלה אין כופין אותו לחלוץ כפשטה דמתניתין אבל הפסדת כתובתה מלתא אחריתי [היא ולא] שייכא בכופין ומבקשין דהכא כלל אלו דבריו ז"ל ונראין קצת דבריו ולא כולם 2) נראה קצת דרב ושמואל לא איירו כלל בכתובה אלא בכופים ומבקשי׳ וליכא הכא דין מורדת. רק מה שהקשה דשמואל אדשמואל תירץ אבא מארי ז"ל

גמור לביחמו הוח: היא אומרם נבעלהי. לחחר שלשים קחי: יוליא בגט. אם בא להוליאה דיה בגט דהיא נאמנת דכולי האי לא מוקים: לריכה גע. לביאתו משום דאמר בעלתי ולאחר שלשים יום איהו

> מהימן: וחלילה. משום דהיה שויתה לנפשה חתיכה דאיסורא. ומדקאמר לריכה גט מכלל דבאין לה גט עסקינן ואמאי קתני רישא כופין לחלוץ ניכפינהו לייבם: אמר רבי לעולם בשגיטה בידה והכי קאמר לריכה חלילה עם גיטה ואע"פ דקתני אמבקשים קאי וה"ק אע"פ שחזר ואמר לא בעלתי דאיכא למימר כופין הואיל ומודה אפ״ה אין כופין אלא לריכה חלילה ואי לא בעי למיחלץ לא כייפינן דסמכינן אדיבוריה קמא הואיל ולאחר שלשים יום הוא: רב אשי אמר. לעולם לריכה גט אחר לבד גט הראשון דהתם גט לזיחתו ונפסלה עליו לפיכך לא נכפינן לייבס וכיון דאמר בעלתי לריכה גט לביאתו דיש ביאה אחר הגט והשתא מסתברא אע"פ דקתני וה"ק אע"פ שחזר ואמר לא בעלתי ואיכא למימר לא תיבעי גט אלא חלילה אפ״ה בעיא גט: שניהם מודים. שלה נבעלה ומעיקרא אמר בעלמי: הון. כך שמו: לרסה מהו. יבמה שכנסה היבם ונפטרה לרתה ואמרה יבמה לאחר זמן לא נבעלתי מהו ליאסר לרתה מפני דיבורה של זו: מפני שאנו כופין ומבקשים. לצרכה דאיהי שויתה לנפשה חתיכה דאיסורא נאסרה לרתה (4) ודאי לא מיתסרא דחוקה הכונס את האשה בועל לאלתר: האומרם טמאה אני לך. חשת כהן שחמרה לבעלה נחנסתי דאיתסרא עליה וכתובתה לא מיפסדה ובאשת כהן מוקמינן לה בפרק בתרא דנדרים די: השמים ביני לבינך. גלוי וידוע לפניו שאינך נזקק לי כדרך בני אדם ואין איש עד להוכיח בין שנינו: נעולה אני מן היהודים. נדרה היא שלא תיבעל ליהודים. ומדאסרה נפשה אכולי עלמא ש"מ תשמיש קשה לה ואנוסה היא לפיכך

נוטלת כתובתה: נותנת עיניה בחחר. וחלך למקום שאין מכירין בה ובנדרה ותנשא לו: סביא ראיה לדבריה. ואם לאו לא כל כמינה דאסרה נפשה עליה: יעשו דרך בקשה. כי לבעל להתנהג בה מנהג יפה: ליבם מהו. מי אסירא ליבם מפני נדר זה שנדרה בחיי בעלה או לא: מי מסקה אדעתה דמיים בעלה. בלא בנים ונפלה קמי יבם ונדרה נמי אדעתא דידיה ובעל לא הפר אלא לחלקו ויבם נמי לא מלי מיפר שאפי׳ בעל אין מיפר בקודמים ואסורה לו: או לא. אסקה אדעתה ולא נדרה זו אלא לאסור עלמה על כל מי שמותרת לו ע"י גירושי בעלה ולהפים דעתו של בעל שלא יחשדנה בנותנת עיניה באחר כדי שיתרצה לגרשה אבל איבם שאסורה לו ועומדת אפי׳ אחר גירושין לא נתכוונה ומותרת לו אם מת בעלה ולא גירשה: אינו כבעל. שיהיה לריך להפר כבעל דאדעתא דבעל נדרה ולריך הוא להפר אבלים ליבם מותרת בלא הפרה:

מבקשין אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה אלא האומרת טמאה אני לך תביא ראיה לדבריה. והשמים ביני לבינך יעשו ישהו הזהנו ליכית באות וכלקלקות על בעלה אלא התחבות בטמות הציל ונבא האית בריית. התחבוב בני לבין לעם דרך בקשה. נטולה אנ מן היהודים (יפר חלקו הדיא משמשתו) הא דקוני טמאה אני לך אוקימ' בפ' בתרא דנדרים בשמעתא בתרא באשת כהן שנאנסה דאי באשת ישראל אי באונס משרא שרי ליה אי ברצון מי אית לה כתובה. אלא ע"כ באשת כהן שנאנסה דאסורה ליה ואית לה כתובה ומדקאמר דאי אמרה זנתה ברצון לית לה כתובה ש"מ דלא אמרי בחיוב שמחייב אדם את עצמו בממון אין אדם משים עצמו רשע אלא לאו ש"מ דלא אמרי אין אדם משים עצמו רשע לגבי חיוב ממון. והאי דקת' נטולה אני מן היהודים צריכה הפרה כשאמרה הנאת תשמיש היהודים עלי שאין

מיכו כוחו. ב) ושבח המו: וש"נ], ג) נדרים ל:, ד) [דף לא.ז. ה) (ס"א דליבס).

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה מפני שאנו וכו' לרמה צרתה ודאי: (ב) ד"ה יטשו וכו' לבעול

> מוסף רש"י . הובא בעמוד קודם.

תום' חד מהמאי תניא יבמה שאמרה בתוך ל' לא נבעלתי בין שהוא אומר בעלתי בין שאומר לא בעלתי כופין אותו שיחלוץ לה כופין אוזנו שיותוץ לה לאחר ל' יום מבקשים הימנו שיחלוץ לה. היא אומרת נבעלתי והוא אומר אוכו היות אוכו לא בעלתי ה"ז יוצאה בגט פירוש לאחר ל' יום האי. הוא אומר רעלחי אע"פ שחזר ואמר לא רעלחי צריכה גט וחליצה. בכיוני בו כוו גם החליבות. האי סיפא נמי לאחר ל' יום קאי וכולה מתני׳ מיירי כשהגט יוצא מתחת ידה דאי אין הגט יוצא מתחת ידה עד שכופין אותו לחלוץ הוה כופי׳ אותו ליבם. והא דקתני צריכה גט וחליצה פירשה ר׳ אמי שצריכה חליצה עם גיטה שיוצא מתחת ידה והאי דקאמ׳ אעפ״י שחזר ואמר לא בעלתי דכ״ש הוא דצריכה חליצה כשלא בעל יותר משבעל אלא ה"ק אעפ"י שחזר ואמר לא בעלתי [אין] כופין אותו שיחלוץ לה אלא מבקשים ואין כופין דאדבורא קמא סמכינז . דאמר רעלחי רר אשי אמר זאמו בעלוני זב אשי אמו התם תנן גט לזיקתו הכא גט לביאתו פי׳ רב (אסי) נמי כאומי (אשי) מיירי נמי כשהגט יוצא מתחת ידה והכי אוקי לה ומאי צריכה גט . וחליצה דקאמר צריכה גט שנתן לה לזיקתו לפוסלה ממנו ומן האחים. דה״ק בעלתי אחר שנתתי לה גט וביאה פסולה כמאמר שויוה רבנן וצריכה גט טויוה ובנן וצריכה גט וחליצה. וה"ק אף ע"פ שחזר ואמר לא בעלתי לא תימא אדיבורא בתרה גט אלא אדיבורא קמא סמכינן וצריכה גט. בעא מניה הונא בריה דרב נחמן מרב נחמן צרתה מהו. פי׳ אמתני׳ קאי יבמה שאמרה בתוך ל׳ יום לא נבעלתי ויבם אמר בעלתי מהו לאסור צרתה לעלמא משום דיבורא דידה דאמרה לא נבעלתי דאי לדירוריה דידיה ואי לויבורוו דיויה צרתה מותרת לעלמא בלא חליצה א״ל מפני שאנו כופין ומבקשים נאסרה צרתה פי' ומותרת לעלמא בלא חליצה. תנן התם בראשונה היו אומרים ג' נשים יוצאות ונוטלות כתובה האומרת טמאה אני לך שמים ביני לבינך (אני) נטולה אני מן היהודים וחזרו לאמר שלא תהא